

Jørgen Junior (FP):

Man skulle næsten tro, at socialdemokratiet havde anset valgrisikoen for at være overhængende, når de kommer med et sådant forslag på nuværende tidspunkt. Det lyder jo godt: førtidspension – hvem er ikke enig i, at en pensionsreformdebat er nødvendig? – men hvad får man så at se, når man kigger dette forslag igennem? Det er et forsøg, vi må endelig ikke komme ind på pensionsreformdebatten endnu. Det er da helt i orden, det vil jeg også rette mig efter, selv om jeg vil tro, at vi under udvalgsarbejdet ikke kan gøre andet end at komme i gang med den debat på et tidspunkt, hvor vi altså endnu ikke har fået alle konklusionerne. Men det, der er tale om, er naturligvis en social foranstaltning over for arbejdsmarkedet, over for, anslås det, ca. 1.500 ældre mænd, som er blevet modløse i nutidens samfund. Der vil man så indføre et selvstændigt socialt kriterium i forhold til den kontanthjælp og den mulige arbejdsløshedsunderstøttelse, som måske for en dels vedkommende ikke længere kan fås. Det er altså ikke en uvæsentlig ting, at man vil indføre dette nye kriterium, og det synes jeg ikke vi kan være positive over for. Det er helt oplagt, at det er noget, der må gennemarbejdes meget, meget omhyggeligt.

Der er dog én ting i forslaget, vi kan være positive over for, og det er den lille lovrengning med hensyn til de 15 jernbanefunktionærer; dem synes vi det er udmærket at få renset ud af den nuværende lovgivning. Men det med, at der nu skal komme nogle mennesker og sige: goddag, jeg er strukturramt, nu vil jeg gerne ned på folkepensionsatten, nu vil jeg gerne væk fra kontanthjælpen, og nu kan jeg altså ikke længere få arbejdsløshedsunderstøttelse, synes jeg ikke lyder tiltalende.

Så er der et par bemærkninger vedrørende administrationen. Vi har fået hele rækken af alle disse forskellige organer, der skal involveres: sociale centre, revaliderings- og pensionsnævn i samarbejde med arbejdsformidlingen, som skal administrere en forsøgsordning med tidsbegrænset pension, hvor man så igen forsøger at etablere kontakten til arbejdsmarkedet. Det lyder, som om det er et alt for optimistisk skøn over omfanget af den nødvendige ekstra administration, som man her har foreslået.

Så er der omkostningerne. De er i sig selv også meget interessante, og der må kunne stilles nogle spørgsmål om, hvorledes man egentlig kommer til disse tal: 20 mill. kr. årlig og 65

mill. kr. i 1980–81, når det kommer til at berøre en ca. 5.000 mennesker, som ellers stadig væk ville have fået en kontanthjælp eller havde kunnet arbejde eller havde fået en langt højere arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg kan godt forstå, at der tales om usikkerhed med hensyn til tallene. Jeg synes rent umiddelbart, de virker, som om de er grebet ud af luften.

Endelig kunne man – og det mener jeg da også at kunne erindre er bragt frem tidligere fra konservativ side – lige så godt kalde det hele for et besparelsesforslag, for det er, som om det konstateres, at socialdemokratiet forventer, at den nuværende økonomiske politik i de kommende år stadig væk betyder, at vi skal have mange arbejdsløse. Her har vi så den ældste og den svageste del, som skal kasseres med det samme og sættes ned på det eksistensminimum, som folkepensionisterne må leve af. Det virker ikke særlig tiltalende, og når det samtidig medfører, at vi skal oppuste administrationen yderligere og så måske får et pænt valgprogram, således som det tilsyneladende nærmest er lagt frem som, ja, så har man måske nok ifølge socialdemokratiet fundet de vises sten, men jeg kan ikke se, det er særlig viist set fra samfundets synspunkt.

Vi er indstillet på, at der, hvis det overhovedet er muligt, skal ske ændringer i pensionsalderen: 67 år er for høj en alder; men dette forslag er efter min mening ikke et forslag, der løser noget som helst. Der er i øvrigt en hel bunke unøjagtigheder og mærkelige ting i det, som jeg mener må give anledning til adskillige spørgsmål i socialudvalget. Det er et forslag med en fin overskrift, men efter min mening uden noget særligt indhold.

Gunner Baunsgaard (RV):

Der er af foregående talere sagt »valg«, og der er talt om at være i den bedste alder. Det er vi nok nogle der synes vi er og kan bifalde, men det her drejer sig om hjælp til en gruppe mennesker, der er i nød. Et samarbejde mellem de sociale udvalg, revaliderings- og pensionsnævne samt arbejdsformidlingen skal kunne fremme muligheden for, at personer i alderen 55–60 år tilkendes en førtidig folkepension. En fast pensionsydelse i stedet for varig kontanthjælp fra bistandsloven virker også mere menneskeligt. De mennesker, der på grund af samfundets strukturændringer – og det gælder ikke mindst de mindre erhvervsdrivende, der som selvstændige har klaret sig indtil nu, men det